

CAPITA NONNULLA LIBRI,

qui in Codice Mss. Vat. 455 inscribitur:

ΠΕΡΙΟΔΟΙ

ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟ-
ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ,

παρα Προχωρου μαθητου αυτου:

et in Monum. P. P. orthodoxographis, a Grynæo editis, habet titulum: Προχωρου, του επι ταις χει-
ραις των ἑπτα κατασαθεντων, ανεψιου σεφανου του
πρωτομαρτυρου, περι Ιωαννου του θεολογου και ευ-
αγγελιστου ιστορια; cum textu latino ex Bibliotheca
maxima P. P. Tom. 2. p. 46 sq., et versione frag-
mentorum coptorum latina, a Mingarellio
publicata.

ΠΕΡΙΟΔΟΙ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Ex Codice Vat. 455.

Μετα γαρ το αναληφθηναι τον κυριον ημων
Ιησουν Χρισον εις τους ουρανους, συνηχθησαν
παντες οι αποστολοι εις Γεθσημανη, και ειπε
Πετρος προς αυτους· γνωσκετε αδελφοι, οτι
ο κυριος ημων και διδασκαλος, διαθηκην ημιν
ποιησαμενος, εντειλατο ημιν πορευθηναι εις πα-
σαν την οικουμενην, κηρυξαι και βαπτισαι εις
ονομα πατρος και υιου και αγιου πνευματος.
Δευτε ουν αδελφοι αγαπητοι, τη χαριτι της
ομοουσιου τριαδος, δωσωμεν εαυτους επι την εν-
τολην, την δεθεισαν ημιν παρα του ημετερου
διδασκαλου και κυριου, του ειποντος· ιδου, εγω
απο-

Ex Bibliotheca maxima P. P.

CAPUT I.

Factum est autem post assumptionem Do-
mini nostri Jesu Christi Filii Dei vivi in coe-
lum, ut congregarentur discipuli in Gethse-
mani, quibus dixit Petrus: notum vobis est
fratres, quomodo Dominus noster mandatum
nobis relinquens præcepit ire in universum
mun-

ΠΕΡΙΟΔΟΙ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Ex Grynæo.

Εγενετο μετα το αναληφθηναι τον κυριον ημων
Ιησουν Χριστον εις τους ουρανοους, συνηχθησαν παν-
τες οι αποστολοι εις Γεθσημανη, και ειπεν Πητρος
προς αυτους· γνωσικετε αδελφοι, οτι ο κυριος ημων
και διδασκαλος, διαθηκην ημιν ποιησαμενος, ενετει-
λατο πορευθηναι εις πασαν την οικουμενην, και δι-
δαξαι και βαπτισαι παντας εις το ονομα του πα-
τρος και υιου και του αγιου πνευματος. Επιφοι-
τησασα γαρ η χαρις του αγιου πνευματος εφ' η-
μας παντας, ουδεν ετερον ζητησωμεν, ει μη το κε-
λευθεν ημιν παρα του διδασκαλου. Δευτε ουν α-
δελφοι, τη χαριτι της ομοουσιου τριαδος, δαμεν
εαυτους επι την εντολην, την λεγυσαν· οτι ιδου,
εγω

mundum prædicare evangelium omni creatu-
ræ, et baptizare in nomine Patris et filii et spi-
ritus sancti. Et cum nos nihil aliud deside-
remus, quam quod nobis a Domino præcep-
tum est, adimplere prompte: ergo fratres
charissimi per gratiam Trinitatis impendamus
nosmetipsos in opus nobis a Domino manda-
tum, quia dixit is: ego mitto vos sicut oves
inter

αποσελλω ὑμας ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων,
 γινεσθε οὖν φρονιμοὶ ὡς ὄφεις, καὶ ἀκεραιοὶ
 ὡς αἱ περιστεραὶ. Καὶ οἶδαμεν ἀδελφοί, ὅτι ὁ
 ὄφις, ὅταν θελήσῃ ἀποκτείνει αὐτὸν τις, ὅλον
 τὸ σῶμα αὐτοῦ παραδίδωσι καὶ τὴν κεφαλὴν
 κερύπτει· ὁμοίως δὲ καὶ αἱ περιστεραὶ τῶν ἰδίων
 τεκνῶν τερνούνται, καὶ τὸν οἰκίον δεσποτὴν οὐκ
 ἀπαρνοῦνται. Καὶ ἡμεῖς οὖν ἀγαπήτοι, θανά-
 τον καταδεξώμεθα, καὶ Χριστοῦ μὴ ἀρνησομέ-
 θα. Οἶδαμεν, ὅτι προεῖπεν ἡμῖν ὁ κύριος καὶ
 διδασκαλὸς ἡμῶν· ὅτι εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς
 διώξουσιν· ἀλλ' ἐστὶ τὰ ἀποκειμένα ἀγαθὰ τοῖς
 θλιβομένοις διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ ἅγιον. Ἀ-
 ποκριθεὶς δὲ Ἰακώβος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου, εἶ-
 πε· καλῶς πατὴρ Πέτρε φροντίς σοὶ ἐστὶ περὶ του-
 τῶν, καὶ γὰρ καιρὸς ἀπαιτεῖ τοῦ ταῦτα γενεσθαι.

Οἶδατε

inter lupos: estote prudentes sicut serpentes, et
 simplices sicut columbæ. Notum vobis est
 fratres, quod serpens, si quis voluerit occi-
 dere, totum corpus suum tradit, caput tamen
 suum abscondit: ita et nos fratres similitur
 mortem accipiamus, et Christum dominum,
 qui est caput nostrum, non negemus. Simi-
 liter autem et columbæ, cum filiis privantur,
 non dolent, et dominum suum nesciunt ab-
 nega-

Ex Grynæo.

ἐγὼ ἀποσέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων·
 ἔσεσθε οὖν φρονιμοὶ ὡσεὶ ὄφεις, καὶ ἀκεραιοὶ ὡς
 αἱ περιζεραὶ. Ὅτι ὁ ὄφεις, ὅτε τις θέλει αὐτὸν
 ἀποκτείνει, ὅλον τὸ σῶμα παραδίδωσι, καὶ τὴν κε-
 φαλήν κρυπτει. Καὶ ἡμεῖς οὖν, ἀγαπῆτοι, θά-
 νατον καταδέχομεθα καὶ τλῆναι μὴ ἀρνησομεθα·
 ὁμοίως καὶ αἱ περιζεραὶ τῶν ἰδίων τεινῶν ἀποσε-
 ροῦνται, καὶ τὸν ἰδίον δεσποτὴν οὐκ ἀπαρνοῦνται.
 Οἴδαμεν γάρ, ὅτι παρῶν εἶπεν ἡμῖν ὁ διδασκαλὸς
 ἡμῶν καὶ κύριος, λέγων· ὅτι εἰ ἐμε ἐδιώξαν, καὶ
 ὑμᾶς διώξουσιν. Πολλοὶ γὰρ θλιψέις ὑμᾶς μενου-
 σιν· ἀλλ' ἐστὶν ἀποκειμενὰ τοῖς θλιβομένοις διὰ τὸ
 ὄνομα αὐτοῦ. Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰακώβος, ὁ ἀδελφὸς
 τοῦ κυρίου, εἶπεν· καλῶς Πέτρε φροντίζεις περὶ του-
 τού, καὶ γὰρ καιρὸς ἀπαιτεῖ τοῦ ταῦτα γενεσθῆαι,
 οἶδατε

negare. Scitis, quia dixit nobis dominus et
 magister, quoniam si me persecuti sunt, et
 vos persequentur. Quare fratres, multæ tri-
 bulationes nos manent, sed sunt reposita bo-
 na his qui tribulationem patientur propter no-
 men sanctum ejus. Respondens autem Jaco-
 bus, frater domini, dixit: bene Petre, super
 his pollicitus est: nam et tempus est, ut hæc
 impleantur. Scitis tamen, fratres mei, mihi
 a do-

Οιδάτε δε πάντες ὑμεῖς, τι μοι ἐρρεθῆ ὑπο τοῦ κυρίου. Καὶ ἀποκριθεὶς Πέτρος εἶπε· πάντες οἰδαμεν, ὅτι ὡδε ἐκκληρωθῆς, καὶ οὐ δυνασαὶ ἐξελθεῖν τὴν πόλιν ταυτην. Ἐβαλον οὖν κληροῦς, καὶ ἐπέσε ὁ κληρὸς τῆς Ἀσίας ἐπὶ Ἰωαννῆν. Καὶ βαρεὼς ἠνεγκε περὶ τούτου. Καὶ ζεναξᾶς τρίτον, καὶ δακρυσας, ἐπέσεν ἐπὶ προσωπον, καὶ προσεκυνῆσε πάντας τοὺς ἀποσολοῦς. Καὶ λαβὼν αὐτον Πέτρος ἀπο τῆς χειρὸς, ἠγειρεν αὐτον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτον· ἡμεῖς πάντες ὡς πατέρα σε ἐχομεν καὶ ζερεωμᾶ πάντων ἡμῶν, καὶ τι ἐποίησας τούτο καὶ ἐταραξᾶς ὑμῶν τὰς καρδίας; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰωαννῆς εἶπεν· ἡμαρτον Πέτρε, τῆ ὥρᾳ ταυτῆ, καὶ μελλῶ κατὰ θαλασσαν κινδυνεῖν· ὡς γὰρ ἐπέσεν ὁ κληρὸς τῆς Ἀσίας ἐπ' ἐμε, βαρεὼς ἠνεγκᾶ,
εμνη-

a domino dictum esse, ut Hierosolymis remaneam. Et respondens Petrus, dixit: scimus omnes, hæc loca tuæ dispensationi esse commissa, et non licere ab Hierosolyma discedere. Miserunt ergo Apostoli sortes, et venit Asia in sortem Johannis, qui graviter ingemuit, et cum lacrymis se ad pedes fratrum pronus misit in terram. Et Petrus dextra manu eum apprehendens, de terra erexit,
et

Ex Grynæo.

οιδατε παντες υμεις, τι μοι ερρεθη υπο του ημε-
 τερου διδασκαλου. Και αποκριθεις Πητρος ειπεν·
 παντες οίδαμεν, οτι ωδε εκκληρωθης, και ου δυνα-
 σαι εξελθειν την πολιν ταυτην. Εβαλον ουν κλη-
 ρους, και επεσεν ο κληρος της Ασιας επι Ιωαννην.
 Και βαρεως ηνεγενε περι τουτου. Και σεναξας τρι-
 τον και δακρυσας, επεσεν επι προσωπον αυτου επι
 την γην, και προσεκυνησε παντας τους αποσολους.
 Και λαβομενος αυτον Πητρος απο της χειρος, ηγειρε,
 και ειπεν προς αυτον· ημεις ως πατερα σε εχομεν και
 σεβασμα παντων ημων την σην υπομονην, πατερ Ιω-
 αννης· και τι τουτο εποιησας, ταραζαι ημων τας
 καρδιας; Και αποκριθεις ο Ιωαννης μετα δακρυων
 και σεναγμου πικροτατου ειπεν· ημαρτον, πατερ
 Πητρε, εν τη ωρα ταυτη, και μελλω κατα θα-
 λασσαν κινδυνους μεγαλους θεωρειν· ως γαρ επε-
 σεν ο κληρος της Ασιας εις εμε, βαρεως ηνεγκα
 περι

et dixit: nos omnes te veneramus tanquam
 primum, habemus patientiam tuam exemplar
 et adhortationem omnium nostrum; quid igi-
 tur fecisti frater, et turbasti corda nostra. Re-
 fondens Johannes Petro, dixit: ignosce mihi
 Pater, quia turbatus sum vehementer hora hac,
 quia cum cecidisset Asia in sorte mea, gravi-
 ter id animo tuli, ut mors etiam mihi mune-
 ris

ris

εμνησθην γαρ του ἡμετερου διδασκαλου του κυ-
 ριου ἡμων Ἰησου Χριστου, ἄπερ εἶρηκε μοι περι-
 της ἁγιας Θεοτοκου της τουτου μητρος, ἐπι-
 σαυρου κρεμαμενος· ὅτι ἰδου ἡ μητηρ σου. Καί-
 ου δυναμαι αυτην μονην καταλιπειν εν τη γη
 ταυτη, μηπως οἱ ιουδαιοὶ φθονῶ κινήθεντες
 αποκτεινωσιν αυτην, πολλακις γαρ τουτο εβου-
 λευσαντο ποιησαι· πλην παρακαλω, ευξασθε
 ὑπερ εμου. Οἱ δε ανασαντες και σαθεντες κα-
 τα ανατολας, ητησαντο Ἰακωβον τον αδελφον
 του κυριου ευχην ποιησαι· και τελησαντος αυτου
 την ευχην, απελυθησαν εἰς ἕκασος αυτων εἰς τον
 ιδιον κληρον μετ' ειρηνης. Απελυθη δε ἕκασος
 ὑπηρετης απο των ἐβδομηκοντα, ελαχον δε κα-
 γω Προχωρος Ἰωαννη. Ὁ ουν Θεολογος, μη ισχυ-
 ων τε ὡς εκδρωμῆσαι εν τῷ ιδίῳ κληρῷ, δια το
 μη δυνασθαι αυτον εασαι την παναγιαν Θεοτο-
 κον, αξιοι τον μακαριον Παυλον, οὕτως λεγων
 αυτῷ· ἀδελφε Παυλε, διερχομενος και κηρυσ-
 σων τοις εθνεσι τον λογον της ζωης, και επι-
 σρεφων πάντα τα εθνη προς κυριον τον Θεον
 ἡμων, παραγενομενος εν τη Ἀσια, εισελθε και
 εν Ἐφεσῷ, εν τη λαχουση μοι πολει, και σπει-
 ρον

ris loco censeatur, si quando contingat me in
 mari periclitari: neque memor fui verbi do-
 mini

Ex Grynæo.

περι τούτου, και ουκ εμνημονευσα του διδασκαλου ημων, ειποντος· οτι αι τριχες της κεφαλης υμων πασαι ηριθμημεναι εισιν, και μια εξ αυτων ουκ απολειται. Δεηθητε ουν τον θεον περι εμου, αδελφοι αγαπητοι, οπως συγχωρηση μοι περι τούτου. Οί δε ανασαντες και σταθεντες κατα ανατολας, ητησαντο Ιακωβον τον αδελφον του κυριου ευχην ποιησαι. Και ποιησαντας αυτου την ευχην, ησπασαντο εκασος κατα αριθμον ιδιον, και απελυθησαν μετ' ειρηνης εις εκασος αυτων επι τον ιδιον κληρον. Απεδοθη δε εκασω υπηρετης απο των εβδομεκοντα δυο·
ελαχον

mini mei qui dilexit me, qui dixit: quia capillus capitis vestri non peribit. Sed nunc fratres, ignoscite, et orate pro me, ut Deus et dominus meus indulgeat mihi hoc. Nam a modo paratus sum ire, quocunqve ejus bona voluntas et bene placitum fuerit. Et surgentes steterunt universi ad orientem, rogantes Jacobum fratrem domini, ut orationem faceret, cum quo pariter oraverunt universi. Deinde missi sunt Apostoli, quisqve in sortem propriam. Et missus est aliquis de septuaginta duobus discipulis Domini in ministerio cum quolibet Apostolorum. Ego autem Prochorus sortitus sum ministerium cum
Johan-

ρον εν αυτη τον λογον της αληθειας, και του κυριου Ιησου συνεργοντος, προκατασκευασε λαον αγιον κυριου. Ως συμπαροντος του κυριου ημων Ιησου Χριστου και του εμου πνευματος, αξιω σου δε την αγαπην αδελφε, χρισε αυτοις και επισκοπον ανταναπληρουντα τον εμον τοπον. Ο δε Παυλος ταυτην την παραθεσιν των λογιων παρα του θεολογου ειληφως, πληρης πνευματος αγιου υπαρχων, ελθων εν Εφεσω και ευρων ψυχας προκαταρτισμενας υπο κυριου εις σωτηριαν και εις ζων αιωνιον, ετι επιμελησαμενος αυτων τους της διδασκαλιας λογους· εχρισε αυτοις και επισκοπον Τιμοθεον, τον αγαπητον και συνηργον μαθητην, υπακοην πληρωσας ο μακαριος Παυλος ην επετραπη παρα του μακαριωτατου Ιωαννου, του θεολογου. Δευρο ουν λοιπον εις τον της διδασκαλιας ορον του θεολογου παρακυψωμεν, και εις της πολιτειας αυτου θαυματα τε και σημεια, απερ εποισεν εν Εφεσω και εν ολη τη Ασια, και εν πολει της Μηλιτου, και εις τας θλιψεις τας επελθουσας αυτω εν τη θαλασση και εν Πατρω τη νησω εμβατευσαι αξεομεθα. Μετα γ' ουν το
μετ-

Johanne Apostolo. Descendentibus ergo nobis ab Hierosolymis Joppen, ibi et mansimus tribus

Ex Cod. Vat. 455.

μετελθειν την άγιαν Θεοτοκον εκ ζωης προς
 ζωην, εκ της προσκαιρου προς την αιωνιον και
 αληκτον βασιλειαν των ουρανων, ευθεως ο Θεο-
 λογος και αποσολος ο πνευματικος ουρανος, η
 ασραπη των εν σκοτει, ο ρητωρ των λογιων του
 Χριστου η βροντοειδης και ομυροτοκος νεΦελη υπο
 του πνευματος του άγιου κινηθεις, ειπε προς
 με, τον αυτου μαθητον· τεκνον Προχωρε, δευ-
 ρο πορευθωμεν εις τον κληρον τον λαχοντα η-
 μιν παρα κυριου. Εγω γαρ οίδα, οτι πολλαι
 θλιψεις αποκεινται ημιν· πλην το θελημα
 του κυριου γινεσθω. Και παραλαβων ημε, κατ-
 ηλθομεν απο Ιεροσολυμων εις Ιοππην επι το
 πλευσαι ημας εν τη Ασια. Εμεναμεν δε εν
 Ιοππη τρεις ημερας παρα Ταβιθα. Και ελ-
 θοντος πλοιου απο Αιγυπτου, τον φορτον επι-
 φερο-

Ex Grynaeo.

ελαχον ουν εγω μετα Ιωαννου. Κατελθοντων ουν
 ημων απο Ιερουσαλημ εις Ιοππην, ωσε αποπλευσαι
 ημας επι τα μερη της Ασιας εμεναμεν παρα Ταβι-
 θαι τρεις ημερας; και κατελθον πλοιον απο Αι-
 γυπτου

tribus diebus in domo viduæ regionis Tabi-
 thæ. Cum autem venisset navis ab Ægypto,
 qvæ

Φερομενον απεφορτωσεν εν Ιοππη· εβουλετο δε
 επι τα δυτικα μεριδι απεραν. Και εμβαντων
 ημων εκαθισαμεν εν τη κοιλια του πλοιου.
 Και ηρξατο κλαιειν Ιωαννης και λεγειν προς
 με· τεκνον Προχωρε, θλιψις και κινδυνος θα-
 λασσιος σε μενει, και πολλα τιμωρησεται μου
 το πνευμα· περι δε θανατου η ζωης ουκ απε-
 καλυψε μοι ο θεος. Εαν ουν, τεκνον, διασωθεις
 απο της θαλασσης, βαδιζε εν Ασια και εισελ-
 θε εν Εφεσση, και μεινον εκει τρεις μηνας, και
 ει μεν τω τριτω μηνι παραγωμαι, την διακο-
 νιαν ποιουμεθα. Ει δε παρελθη τριμηνιος χρο-
 νος, και ου παραγωμαι, επιστρεφον τεκνον εις
 Ιερουσαλυμα προς Ιακωβον τον αδελφον του κυ-
 ριου, και ο εαν επιστρεψη, τουτο ποιησου. Ως
 δε ταυτα ελεγεν Ιωαννης προς με, διεγεροθεν-
 τος

quæ ibi exonerata, volebat transire in par-
 tes occidentales, ascendimus ut navigaremus in
 Asiam. Cum autem fuissēmus in imo navis,
 coepit Johannes moestus esse et dixit ad me:
 fili mi Prochore, multæ tribulationes, et mul-
 ta maris pericula super nos ventura sunt, et
 de morte aut vita mea nihil mihi a Domino
 revelatum est, vos tamen de maris periculo
 liberabimini, neque peribit unus ex vobis.

Cum

γυπτου τον φορτον επιφερομενον ειματων, απεφορ-
 τωσεν εν Ιοπηη· εβουλετο δε επι τους δυτικους το-
 πους διαπεραν. Και εμμενοντων ημων εν αυτω, και
 καθισαντων εν τη κοιλια αυτου, ηρξατο κλαιειν ο
 Ιωαννης, και λεγει προς με· οτι θλιψις και θα-
 λασσιος κινδυνος περιμενει με και πολλα τιμωρηθη-
 σεται το πνευμα μου· περι δε θανατου η ζωης ουκ
 απεκαλυψεν μοι ο θεος. Εαν ουν τεκνον προχωρη
 διασωθης απο της θαλασσης, βαδιζε επι την Ασιαν,
 και εισελθε εν Εφεσω, και μεινον εκει τρεις μηνας·
 και ει μεν εν τω τριμηναιω χρονω παραγινομαι, την
 διακονιαν ποιουμεν· ει δε παρελθη ο τριμηναιος χρο-
 νος, και ου παραγινομαι, επισρεφε προς Ιακωβον
 τον αδελφον του κυριου, και ο εαν ειπη σοι, τουτο
 ποιησον. Ως δε ταυτα ελαλει ο Ιωαννης προς με,
 ὦρα

Cum ergo fili mi, salvus de maris periculo
 evaseris, vade in Asiam: ingrediens Ephe-
 sum, exspecta illic per tres menses adventum
 meum, et si infra id tempus me Deus adve-
 nire voluerit, erit incumbendum ministerio
 nobis commisso, ut illud impleamus; si au-
 tem praterierit tempus, et non venero, re-
 vertens fili mi, Hierosolymam ad Jacobum
 fratrem domini, fac, quidquid injunxerit ti-
 bi. Hæc cum ad me dixisset Johannes ma-
 gister

τος λαιλαπος σφοδρου κινδυνευσαμεν ὥστε συν-
 τριμμηναί το πλοιον. Ποησαντων ουν ἡμων εν
 τῷ πλοιω απο ὥρας ενδεκατες, (ὥρα γαρ ενδε-
 κατη ἔτε διερραγη το πλοιον) μεχρι Φυλακης
 τριτης της νυκτος, εἰς ἕκαστος ἡμων περιεπλα-
 κημεν σκευη, και τουτοις συναπεπλευσαμεν.
 Των γαρ τριων κυματων κυρωθεντων και
 απαφρισαντων δεινωσ και ὑψ' ἐν ελθοντων, διερ-
 ρηξαν το πλοιον. Ὁ ουν παντεποπτης Θεος
 ηγαγεν εν ποταμῷ ρευματωδη δι οὐ απεκρατη-
 σεν ἕκαστος ἡμων σκευος του πλοιον, και περι
 ὥραν ἕκτην της ἡμερας εξεβαλεν ἡμας μετα
 των σκευῶν παντας ὁμου, απο σημειων πεντε
 της πολεως Σελευκίας, της κατα Αντιοχειαν.
 ἡμεθα δε οἱ παντες ψυχαι τεσσαρακοντα ἐξ.
 Παντων ουν ἡμων ἐξελθοντων, και επι γης
 κατακειμενων, και μη δυναμενων ἡμων προς
 αλληλους λαλησαι, απο τε της ασιτιας, και
 του φοβου, και κοπου. Απο ὥρας τεταρτης
 λοιπον ἕως ὥρας εννατης εποιησαμεν κειμενοι
 ὑπερ

gister meus, circa horam fere undecimam,
 elevata tempestat navem illifit, et confracta
 nave mansimus in ipso naufragii periculo ab
 undecima diei hora usque ad tertiam noctis
 custodiam, quia quisque amplectens de navi
 quod

ἄρα ἦν ὡς δεκάτη. Καὶ διηγήθηδεις λαίλαψ ἀνεμὸς
 μέγας ἐκινδυνεύειν συντριβῆναι τὸ πλοῖον. Πλευσαν-
 τῶν δὲ ἡμῶν ἐν τῷ κινδύνῳ ἀπὸ ἄρας δεκάτης με-
 χρὶ Φυλακῆς τρίτης τῆς νυκτός, ἕκαστος ἡμῶν ὅπερ
 ἐπελάβεν σκευῆ, τούτῳ καὶ συνανεπλευρομέν. Τῶν δὲ
 κυρτοθέντων κυμάτων καὶ ἀποφρισάντων δεινῶς, καὶ
 ὑφ' ἐν ἐλθόντων, διεσπασθῆναι πλοῖον. Ὁ οὖν πάντε-
 ποπτῆς Θεὸς ὡς αὐτὸς ποιμὴν ἐλαυνῶν πρῆβατῶν,
 οὕτως ἡμᾶς δι' οὐ ἐκρατήσεν σκευῶν τοῦ πλοῖου,
 ἠγάγεῖν ὡς ἐν ποταμῷ βριθορευμάτων, καὶ περὶ ἄ-
 ρων ἕκτην τῆς ἡμέρας ἐξεβαλεῖν ἡμᾶς μετὰ τῶν
 σκευῶν τοὺς πάντας ὅμου, ἀπὸ πέντε σημείων τῆς
 Σελευκίας τῆς κατὰ Ἀντιοχείαν· ἡμεῖς δὲ πάσαι
 ψυχαὶ τεσσαρακοντα ἕξ. Πάντων οὖν ἡμῶν ἐξελ-
 θόντων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ κατακειμένων, καὶ μὴ
 δυναμένων πρὸς ἀλλήλους λαλήσαι, ἀπὸ τῆς ασι-
 τείας, καὶ τοῦ φόβου, καὶ τοῦ κόπου, ἐποίησαμεν
 ἀπὸ ἄρας ἕκτης ἕως ἄρας ἐνάτης κείμενοι, καὶ εἰς
 ἑαυ-

quod poterat, aut remum aut fragmentum,
 ut natans evaderet, per Dei misericordiam
 impetu maris circa horam diei sextam in par-
 tes Seleuciæ, excepto Johanne ejecti fuimus
 omnes pariter ad stadia quinqve: eramus au-
 tem omnes animæ quadraginta duæ. Cum
 ergo ejecti fuissetus a mari, per longum

ὑπὲρ τῆς γῆς, εἶτα εἰς ἑαυτοὺς ἐλθόντες, εἰσ-
 ἤλθομεν εἰς Σελευκίαν, καὶ ὡς ναυαγῶ περι-
 πέσοντες, ἠτήσαμεν ἄρτους· καὶ λαβόντων ἡ-
 μῶν ἐφαγομεν. Καὶ ἠρξάντο κατ' ἐμοῦ διεγει-
 ρεσθαι πάντες οἱ ναυαγησάντες μετ' ἐμοῦ, ἐπ-
 αγομενοὶ λόγους πονηροῦς, καὶ λεγόντες· ὁ α-
 νῆρ ὁ ὧν μετὰ σοῦ, μαγὸς ὧν, ἐμαγεύσεν ἡμᾶς,
 φελῶν τὴν ἐνθάκην τοῦ πλοιοῦ ἡμῶν λαβεῖν
 καὶ ἀπελθεῖν· καὶ οὐκ οἶδαμεν τι γέγονε. Μα-
 γε, παραδος ἡμῖν τὸν μαγόν· ἐπεὶ οὐκ εἴωμεν
 σε ἐξελθεῖν τὴν πόλιν ταυτήν, ἐπεὶ δὴ θανα-
 τοῦ ἐνοχὸς εἶ; πού εἰσι ἐκεῖνος ὁ κακοτεχνός;
 ἴδου πάντες οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ὧδε ἐσμεν, καὶ αὐ-
 τὸς πού εἰσι; Καὶ διηγείραν κατ' ἐμοῦ πᾶσαν
 τὴν πόλιν, καὶ πάντες πείθοιτο τοῖς λόγοις
 αὐτῶν. Οὗτοι οὖν κρατήσαντες με ἀπήγαγον

ΕΝ

tempus jacuimus ut exanimis præ nimio fri-
 gore et metu et fatigatione. Deinde rever-
 tentes intravimus Seleuciam, et omnibus re-
 bus naufragio perditis, non habentes quid
 manducaremus, quæsitivimus panem, et acci-
 pientes manducavimus. Et illi qui mecum
 fuerunt ejecti ad littus, insurrexerunt in me
 mihi convitiantes, et dicentes: quis vir hic
 est, qui tecum erat? magus enim est, male-
 ficiis

Ex Grynao.

ἑαυτοὺς ἐλθόντες εἰσηλθόμεν Σελυκείαν, καὶ ὡς ναυαγία περιπεσόντες ἠτήσαμεν ἄρτους. Λαβόντων δὲ ἡμῶν, καὶ φαγόντων, καὶ εἰς ἑαυτοὺς ἐλθόντων, ἠρξάντο διεγείρεσθαι κατ' ἐμοῦ πάντες οἱ ναυαγησάντες μετ' ἐμοῦ, οὕτως ἀγομενοὶ λόγοις σκληροῖς, λέγοντες· ὅτι ἐμαγευσέν ἡμᾶς ὁ σοὺς ἑταίρος, θελὼν τὴν ὑπόσχησιν τοῦ πλοιοῦ ἡμῶν λαβεῖν, καὶ εἰλαβε, καὶ ἀπηλθεν, καὶ οὐκ οἶδαμεν τι γέγονεν ἡμῖν. Μαγε, τὸν μαγὸν παραδος, οὐκ εἰμὲν σε τὴν πόλιν ταυτὴν ἐξελθεῖν. Ἐνοχος εἶπὸν ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ κακοτεχνος; ἰδοὺ πάντες οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ὧδε ἐσμεν, καὶ αὐτὸς ποῦ ἐστὶν; Καὶ διηγείραν πᾶσαν τὴν πόλιν κατ' ἐμοῦ, καὶ πάντες ἐπειθόντο τοῖς λόγοις αὐτῶν. Καὶ λαβόντες με,

ἀπηγα-

ficiis suis ut substantiam nostram tolleret et abiret, navem perire fecit. Et tu socius ejus similis illi magus. Aut ergo restitue nobis maleficum illum, aut non sinemus te ab hac civitate abire liberum; nam vir dignus morte es tu: prode nobis ubi sit maleficus ille, ecce enim qui in navi eramus, hic sumus omnes, ille vero solus non comparet: et commoverunt contra me civitatem id ipsum illis persuadentes. Comprehendentes igitur

miso-

εν τη φυλακῃ, και τη επαυριον προσήγαγον με
 εν δηρωσιω τοπω, επι τον πολιταρχην. Ὁ ουν
 πολιταρχης επιφερων λογους σκληρους κατ' εμου
 ελεγε μοι· ποθεν ει; και ποιας θρησκειας ὑπ-
 αρχεις; και τι σου τα επιδεινα; και το επικλη-
 θεν σοι ονομα; απαγγειλον ἡμιν, προ του σε
 βασανισθῆναι κακως. Εγω δε ειπον αυτω·
 χριστιανος ειμι, της ιουδαιιας γης ὑπαρχω, Προ-
 χορος δε καλουμαι ναυαγιω θαλασσιω περιπε-
 σων, ὡς και οι καταγοροι μου. Ὁ πολιταρχης
 ειπε· πως ουν ἠυρεθητε ὁμου, παρεκτου του
 σου ἑταιρου; Παντως ουν, ὡς αυτοι λεγουσι,
 μαγοι εσε, και εποιησατε μαγειαν εν τω πλοιω,
 και δια το μη γνωναι τινα αυτος μη εἰρηθῆς
 μετα των ναυτων, και ὁ σος ἑταιρος επηρε την
 ενδηκην του πλοιου επι συνταξειση, ἢ κακουρ-
 γοι εσε, ενοχοι αιματων αθων. Και τον μεν
 ἢ θα-

miserunt in carcerem, et die sequenti exhi-
 buerunt me praesidi civitatis, qui aspere me
 alloquens dixit: unde es tu, et cujus religio-
 nis, quo ministerio vivis, et quod tibi no-
 men? Dic nobis haec omnia priusquam te
 tormentis conficiamus. Cui respondi: de ter-
 ra sum hebraeorum, religione christianus, no-
 mine autem Prochorus, naufragio huc ejectus
 sum

κηγαγον εν Φυλακη, και τη επαυριον ηνεγκαν με
 εν δημωσιω τοπω, επι τους πρωτους της πολεως.
 Οι δε επεφεροντο λογοις σκληροις κατ' εμου, λε-
 γοντες· ποθεν ει; και ποιας θεσηκειας υπαρχεις;
 και τι σου το επιτηθευμα; και τι το επεκληθεν
 ονομα σου· αναγγειλον μετα πασης αληθειας, προ-
 του σε βασανισθηναι. Εγω δε προς ταυτα· χρι-
 στιανος ειμι, της ιουδαιας γης υπαρχω, Προχορος
 καλουμαι, ναυαγιω περιπεσαν θαλαττω, ως και
 οι κατηγοροι μου. Ο πολιταρχης ειπεν· πως ουν
 απαντες, οι εν τω πλοιω ηυρεθητε, παρεντος του
 σου εταιρου; Παντως, ως αυται λεγουσιν, μαγοι
 εσε, και εποησατε την μαγειαν εν τω πλοιω· και
 δια το μη γνωναι τινα, αυτοι μεν ηυρεθησ μετα
 των ναυτων, ο δε σου εταιρος επηρεν την ενδημην
 του πλοιου επι συνταξει ση, η κακουργοι εσε,
 ενδοχοι αιματων αιδων. Και τον μεν η θαλασσα
 κατε-

fum et accusatores mei. Praeses ait: quomodo igitur salvi et reduces omnes estis, et solus socius tuus non comparet; certum est, ut isti testantur, vos esse magos, et vos in mari hoc maleficium fecisse; et ut nemo suspicetur et vobis maleficium non imputetur, tu solus cum nautis inventus es, ac tuus socius substantiam rerum suarum tulit et abiit. Aut forte,

ἡ Θαλασσα κατεπιε, σε δε εβουληθη ἡ δικη
 διασωθηναι απο της Θαλασσης, και κακως
 ολεσθηναι εν τη πολει ταυτη. Απαγγειλον
 ουν ἡμιν μετα πασης ακριβειας, που εσαι ὁ σος
 ἑταιρος; Εγω δε μετα κλανθμου και οδυρ-
 μου πικροτατου ειπον προς αυτους· χριστιανος
 εμι, μαθητης ὑπαρχω των αποσολων του Χρι-
 σου. Αυτος ουν ὁ κυριος ενετειλατο τοις απο-
 σολοις αυτου, τοις δωδεκα, πορευθηναι εις τον
 κοσμον, και διδαξαι, και βαπτισαι παντας
 τους πισευοντας εις το ονομα του πατρος, και
 του υιου, και του ἁγιου πνευματος. Μετα ουν
 αναληφθηναι αυτον εις τους ουρανοους, παντων
 αποσολων συναχθέντων εν ἐνι τοπω ἡσυχαστι-
 κω, λαχρον εβαλον που ἑνασος αυτων πορευ-
 θη. Του ουν διδασκαλου του εμου κληρωσα-
 μενου.

forte, quia malefici estis multorum sanguinis
 rei, divino actum est iudicio, ut socius tuus
 perierit, tu vero e duobus solus salvus eva-
 feris, ut male in hac civitate perires: dic igi-
 tur, ne cuncteris, an socius tuus perierit, an
 periculum evaserit. Ego vero cum fletu re-
 spondi: de eo quod interrogas, tibi respon-
 debo id quod sciam. Et inprimis ut de me
 loquar, non magus sum, sed christianus, et
 Christi

Ex Grynaeo.

κατεπινη· σε δε ἡ βουλή θεῆ, ἡ δίκη, διασωθέν-
 τα ἀπο τῆς θαλάσσης, κακῶς ἀπολεσθῆναι ἐν τῇ
 πόλει ταύτῃ. Ἀναγγεῖλον οὖν μετὰ πάσης ἀκρι-
 βείας, πού ἐστιν ὁ σὸς ἑταῖρος; Ἐγὼ δὲ μετὰ
 κλαυθμοῦ πικροτάτου εἶπεν ὑμῖν, ὅτι χρι-
 στιανὸς εἰμι, μαθητὴς τῶν ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ·
 αὐτὸς οὖν ὁ Χριστὸς ἐνετείλατο τοῖς ἀποστόλοις αὐ-
 τοῦ, τοῖς δώδεκα, πορευθῆναι εἰς πᾶσαν τὴν οἰκου-
 μένην, καὶ διδάξαι, καὶ βαπτισαί πάντας, εἰς τὸ
 ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου
 πνεύματος. Μετὰ οὖν τὸ ἀναληφθῆναι αὐτὸν εἰς
 τοὺς οὐρανοὺς, πάντων τῶν ἀποστόλων συναχθέντων
 ἐν ἑνὶ τόπῳ ἡσυχαστικῷ, λαχμον ἐποίησαν πού εἰς
 ἕκαστος αὐτῶν πορευθῆ. Τοῦ οὖν διδασκαλοῦ τοῦ
 ἐμοῦ

Christi discipulus. Præcepit autem Christus
 dominus discipulis suis antequam in coelum
 ascenderet, dicens: ite in univfersum mun-
 dum et prædicate Evangelium omni creatu-
 ræ, et baptizate omnes gentes, quæ voluerint
 credere, in nomen patris, et filii et spiritus
 sancti. Post verò ascensionem ejus in coe-
 lum, Apostoli ejus congregati in uno loco,
 sortes miserunt inter se, quàm regionem for-
 tiretur unusquisque eorum ad prædicandum,
 ut illuc proficisceretur et prædicaret. Et cum
 fors

μενου τα μερη της Ασιας, δυσχερες αυτω εφαι-
 νη τω κληρωτικω τουτω, και δια το διασαι
 τον λογισμον αυτου, απεκαλυφθη αυτω, οτι
 ημαρτεν, και υπερ τουτου δικην θαλαττιαν
 δωσει. Και εμβαντων ημων εις το πλοιον, τα
 εχοντα συμβηναι, μετα αληθειας απηγγειλε
 μοι· και οτι εν τοπω τω δε καλουμενω, μεινον
 με αριθμον ημερων, το κελευθεν ημιν υπο του
 ημων διδασκαλου ποιουμεν, εαν δε μη παραγι-
 νωμαι, καθως ειπον σοι, επιστρεψον επι την
 ημων γην. Ουτε δε ο εμος διδασκαλος μαγος
 εσιν, ουτε εγω, αλλα χριστιανοι τυγχανομεν.
 Σκρινιαριος δε τις, ονοματι Σελευκος, κατελ-
 θων απο Αντιοχειας δια χρειας δημοσιας, και
 ακου-

fors Asia cessisset Johanni magistro meo, qui
 nobiscum erat in navi, graviter tulit in ani-
 mo, et quia tunc recusavit, quod spiritui
 sancto placuisset, revelatum illi est, quia
 peccaverat, quod maris tempestatem patere-
 tur, et cum ingressi fuisset navem, quac-
 uncunqve passuri eramus, mihi in veritate præ-
 dixit præcepitqve, ut cum Ephesi essem, il-
 lum ad tertium mensem exspectarem, quo-
 niam si diutius esset superstes in terra, ad il-
 lum

Ex Gr̄yuo.

ἔμου κληροδεντος ἐπὶ τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, δυσχε-
ρες αὐτῷ εἶπεν τὸ κληροτικὸν τοῦτο, καὶ διὰ τὸ
δίψασασθαι τὸν λογισμὸν αὐτοῦ, ἀπεκαλύφθη αὐ-
τῷ, ὅτι ἠμαρτεν, καὶ ὑπὲρ τούτου δίκην θαλαττιαν
τίσει. Καὶ ἐμβαντῶν ἡμῶν ἐν τῷ πλοίῳ, τὰ μελ-
λοντὰ συμβαίνειν μετὰ ἀληθείας ἀπηγγήλην μοι,
παραγγείλας, ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῷ καλούμενῳ Μαρι-
μασεοντι μὲνον ἀριθμὸν ἡμερῶν· καὶ εἰαν παραγίνω-
μαι ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἡμερῶν τούτων, τὸ κελεύθειν
ἡμῖν παρὰ τοῦ διδασκαλοῦ ἡμῶν ποιοῦμεν· εἰαν δὲ
μὴ παραγίνομαι, καθὼς εἶπον, ἐπιστρέφε εἰς τὴν ἰδι-
αν ἡμῶν γῆν. Οὐτε γὰρ ὁ ἐμὸς διδασκαλὸς μάγος
ἐστίν, οὔτε ἐγώ, ἀλλὰ χριστιανὸι τυγχάνομεν ἐγὼ δὲ καὶ
αὐτός. Σαμβάριος δὲ τις, ὀνοματι Σελευκός, κατ-
ελθὼν ἀπὸ Ἀντιοχείας διὰ τινὰς χρείας δημοσίας, καὶ
αἰκου-

lum terminum compareret, ut ipse ministe-
rium a domino sibi commissum adimpleret:
quod si infra id tempus non compareret,
præcepit, ut in propriam terram reverte-
rer. Non igitur magister meus magus est,
sed ipse electus est, repletus a domino fide-
lissimus veritatis annunciator, in fide Jesu
Christi firmissimus. Et cum me audivisset
Selemnis quidam, qui venerat ab Antiochia,
hæc

ακουσας τους λογους τουτους λαλουντος μου προς τους πολιταρχας, επιτρεψεν αυτοις του απολυσαι με. Και ευθεως απελυσαν με. Και εξελθον απο Αντιοχεια δια ουν τεσσαρακοντα ημερων εις την Ασian Φθασας, ηλθον εν αγρω τιμι Μαρμαρεοντι καλουμενω.

* * *

Ὁ δε ειπεν αυτοις· ουκ οὕτως τεκνα, ἀλλ' ενθα προσεταγη ὑμιν αποκατασησατε με, ινα και παρα τῷ αποσειλαντι ὑμας ευπροσωπησητε. Οἱ δε κατηχηθεντες ὑπο τοις λογοις του θεολογου, παντες ευθεως ητησαντο λαβειν την εν Χρισῳ σφραγιδα. Και βαπτισας αυτους εις το ονομα του πατρος, και του υἱου, και του αγιου πνευματος. Απαραντες εκειθεν ηλθομεν εν Πατμῳ τη νησῳ, και παρεβαλομεν εν
Φρω-

hæc verba in simplicitate loquentem, rogavit, ut me abire sinerent; et permiserunt. Et exiens a Seleucia, post quadraginta dies veni in Asiam, in pagum quendam, qui erat in littore maris.

CAPUT XIX.

... Quibus Johannes: habetis talem in principe vestro fiduciam, quod si nos abire finitis, iram ejus non incurratis? Dicunt ei:
non

Ex Grynao.

ακουσας μου τους λογους τούτους προς τον πολιταρχην λαλουντος, επετρεψεν αυτον του απολυσαι με. Και ευθεως επελυσεν με, και εξηλθον. Δια ουν τεσσαρακοντα ημερων εις Ασian caetera defunt.

* * *

. αυτους, και ποιαν παρερησιαν εξετε προς τον βασιλευα υμων, τον αποσειλαντα υμας επι τη εξορια υμων, αλλ' εις τον τοπον τον κελευθεντα υμιν αποκαταστησατε με, και τότε υποσχεψατε μετ' ειρηνης εις τους οικους υμων. Και υπολαβων Ιωαννης απο των θειων γραφων, ηρξατο ερμηνευειν και διδασκειν αυτους τα περι του υιου του θεου. Δεξαμενοι δε τον λογον, παρεκαλεσαν αυτον, οπως φωτισθωσιν υπ' αυτου. Και εβαπτισεν αυτους εν τη ειρηνη εκεινη. Απαραντες δε εκειθεν, τουτ' εστιν απο του λοφου, ηλθομεν εν Πατρω τη νησω, εν πολει
τη

non Domine! Dixit Johannes: complete ergo ministerium vestrum secundum regis edictum, et reponite nos in locum ab eo institutum, et tunc in regiones vestras revertemini cum pace. Suscipiens autem postea Johannes, de divina scriptura docebat eos aliqua, quae erant de filio dei; et accepto verbo, rogaverunt, ut baptizarentur ab eo. Et baptizavit in illa die decem, qui aliis praerant, aliorum administratores. Et solventes navem Liphodere-

Φρωρα, και παραδοντες ημας κατα την κελευ-
σιν του βασιλεως τοις οφειλουσιν ημας παρα-
λαβειν ηθελον τη προθεσει της ψυχης συνει-
ναι ημιν. Ο δε Ιωαννης ειπεν αυτοις· τενα,
της χαριτος ηξιωθητε, του λοιπου μη αμελησα-
τε, και τοπος ου μη βλαψη υμας. Ποησαντες
ουν μετ' ημων δεκα ημερας αγαλλιωμενοι και
διδασκομενοι υπο Ιωαννου, ευλογησας και επευ-
ξαμενος αυτοις, απελυσεν εν ειρηνη, παραθεμε-
νος αυτοις τω θεω, εις ον πεπισευκασι.

Ην δε τις εν Φρωρα τη πολει ονοματι Μυ-
ρων, το δε ονομα της γυναικος αυτου Φωνη.
Ησαν δε αυτω τρεις υιοι εητορες, και ο ανηρ
πλουσιος και υπηρεσια πολλη ην αυτω. Τω
δε μειζονι αυτου υιον υπηρεχε πνευμα πυθωνος.
Ο ουν

derelicta, venimus in insulam Pathmon, et
intranses urbem tradiderunt nos milites fe-
cundum principis edictum illis, qui nos re-
cipere debebant. Rogaverunt ergo Johan-
nem administratores, qui baptizati fuerant,
ut sineret eos nobiscum in illa insula rema-
nere. Sed non permisit dicens: filioli mei,
gratiam quam accepistis solummodo confer-
vetis, et locus nihil vobis nocebit. Fuerunt
ergo nobiscum dies decem, et accepta bene-
dictio-

τη καλουμενη Φθορα. Και παραδοντες ημας οι βασιλικοι τοις οφειλουσιν ημας παραλαβειν, παρελουν τον Ιωαννην συνειναι ημιν. Ο δε Ιωαννης ειπεν αυτοις· τεκνα, της χαριτος ης ελαβετε, μη επεσητε, και τοπος ου μη βλαψη υμας. Απελθιτε δε εκαστος εις τον οικον αυτου. Και ποιησαντες μετ' ημων ημερας δεκα, αγαλλομενοι και διδασκομενοι υπο Ιωαννου· και ευεργηθεντες απεπλευσαν εις τα ιδια.

Ην δε τις ανθρωπος εκει εν Φθορα τη πολει, και ονομα αυτω Μυρων, και το ονομα της γυναικος αυτου Φωνη. Ησαν δε αυτοις υιοι τρεις ξητορες, και ην ο ανηρ πλουσιος, και πολλη υπηρεσια ην αυτω, και πνευμα Πυθωνος υπαρχεν τω υιω αυτου
τω

dictione gavisi, reversi sunt omnes, unusquisque in sua loca.

CAPUT XX.

B. Johannes Myronis familiam convertit ejecto Pythónico spiritu Apollonidis.

Erāt autem in illo loco vir quidam praedives, nomine Myron, et illi uxor, nomine Flora: quibus tres erant filii docti in arte rhetorica; et is, qui inter eos maximus aetate erat, habebat spiritum Pythonem. Cum
ergo

Ὁ οὖν Μυρων ἰδὼν ἡμᾶς, ἐλάβεν ἐν τῷ οἴκῳ αὐ-
του. Ἐγνωκὼς οὖν, ὃ τον πυθωνα ἐχὼν υἱὸς αὐ-
του, ὑπηχώρησεν εἰς ἕτερον τοπον, ὅπως μὴ δι-
ωχθῆ το πνευμα ὑπο Ἰωαννου. Μαθῶν οὖν του-
το Μυρων εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτου· εἰ ἦσαν
οἱ ἀνδρες οὗτοι ἀγαθοί, εἰσελθόντων αὐτων ἐν
τῷ οἴκῳ, οὐκ ἀν συνεβῆ ἡμῖν τι δυσχηρες· ἀλλὰ
καθὼς τινες ἐξηγουνται μαγοὶ εἰσι, καὶ μαγευ-
σαντες τον οἶκον ἡμῶν ἐξεδιῶξαν τον υἱὸν ἡμῶν.
Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ αὐτου πρὸς αὐτον· καὶ εἰ ταυ-
τα οὕτως ἐχει, τίνος ἐνεκεν οὐ διώκεις αὐτους
ἀπο του οἴκου ἡμῶν, μετὰ καὶ εἰς τοὺς ἀλλοὺς
ἐνεργησουσιν; Ὁ δὲ Μυρων εἶπεν αὐτῇ· οὐ διώ-
κω αὐτους μετὰ το ποιῆσαι το κακον, ἀλλ' ἐμ-
βαλω

ergo Myron suscepisset nos in domum suam,
cognoscens filius ejus, qui spiritum malignum
habebat, potestatem Johannis, fugit in aliam
regionem, ne eiceret ab eo Johannes spiri-
tum malignum. Agnoscens autem Myron,
quia filius ejus fugisset, dixit uxori suæ: si
homines hi boni fuissent, nunquam id acci-
disset nobis, ut filius noster fugisset, sed po-
tius, sicut narrant multi, magi sunt et male-
fici, et domum hanc maleficio suo incantave-
runt et filium nostrum abiecerunt. Me mi-
serum!

τω μείζονι. Ὁ οὖν Μυρων, ὡς εἶδεν ἡμᾶς, ἐλάβει ἡμᾶς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Γνοὺς δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὃ τὸν πυθῶνα ἔχων, ἀπεδράσεν ἀπο τῆς πόλεως ἐκεῖνης εἰς ἕτεραν πόλιν, ὅπως μὴ διαχθῆ το πνεῦμα ὑπο Ἰωάννου. Μαθὼν οὖν ὁ Μυρων, ὅτι ἀπεδράσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· εἰ ἦσαν ἀγαθοὶ ἀνδρῶποι οὗτοι, οἱ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον ἡμῶν, οὐκ ἂν συνεβῆ ταῦτα ἡμῖν· ἀλλ' ὡς εἴκειν, καθὼς τινεὶς ἐξηγούνται, μαγχοὶ εἰσιν, καὶ μαγεύσαντες τὸν οἶκον ἡμῶν ἐδιώξαν υἱὸν ἡμῶν. Οἱ μὲν τέκνιον, πῶς ἐλυπήσῃ ἐπὶ τῇ σῇ ἀπωλείᾳ, εἰσαγαγῶν τοὺς μαγούς κατὰ σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν· καὶ εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, τί οὐ διώκεις αὐτοὺς ἀπο τοῦ οἴκου ἡμῶν, μήποτε εἰς τοὺς ἀλλοὺς ἐνεργήσωσιν, καὶ ἀμφοτέρων ἀσοχήσαντες ἡμεῖς, τελευτήσωμεν πικρῶς; Καὶ εἶπεν Μυρων πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· οὐ διώκω αὐτοὺς μετὰ το

ποιῆσαι

ferum! charissime fili, quomodo factus sum insipiens, ut magos duos intromitterem, ut te perderem! Dixit autem illi uxor ejus, si ita res se habet, ut dicis, cur non eos de domo ejicis, ne forte similibus maleficiis reliquos filios nostros dementent, et cogant a nobis discedere et perire? Cui Myron: non ejiciam eos, sed multa tribulatione eos afficiam,

T

ciam,

βαλω αυτους εις θλιψιν, οπως αναγκασθωσι
 παρασησαι τον υιον ημων ζωντα εν τω οικω η-
 μων, και τοτε αυτους τιμωρησομαι πικρως. Ην
 δε Μυρων πενθερος του επισκοπουντος της ηγε-
 μονιας της Πατρου. Εγνω ουν ο Ιωαννης τω
 πνευματι τα λαληθεντα υπο Μυρονος τη γυ-
 ναικι αυτου, και ειπε προς με· γνωσθε τεκ-
 νον, οτι Μυρων κακα διανοειται καδ' ημων,
 ευχαρισως ουν απενεγκωμεν τους πειρασμους ου-
 τως γαγε ημιν μεν ο μισθος πλεονασει, του-
 τους δε ο φωτισμος του Χριστου αναλαμψει.
 Και των λογων τουτων μεταξυ ημων λαλου-
 μενων, επισολη ηλθε Μυρωνι παρα του υιου
 αυτου, του τον Πυθωνα εχοντος, περιεχουσα
 ουτως·

Λαβο-

ciam, donec faciant filium nostrum redire et
 nobis eum in hanc domum sanctum restituant:
 postea vero punientur acerbe. Erat enim My-
 ron focer praefidis infulam Pathmon procuran-
 tis. Cognovit autem Johannes per spiritum
 sanctum quaecunqve locutus est Myron ad uxo-
 rem suam. Et dixit mihi: fili mi Prochore!
 id agnoscas hospitem nostrum mala multa ad-
 versum nos moliri, quae et intendit explere.
 Nam filius ejus senior spiritum pythonicum
 habet,

Εκ Γρυπτο.

ποιησαι το κακον, αλλ' εμβαλω αυτους εις θλιψιν, οπως ποιησωσιν ανακληθηται τον υιον μου ζωντα, και τοτε τιμωρησομαι αυτους πιθως. Ην δε Μυρων πενδερρος του ηγεμονος. Εγνω ουν Ιωαννης, παντα τα ρηματα ταυτα, και ειπεν προς με· τεκνον Προχορε, γνωστω οτι ο Μυρων πολλα κακα διανοειται καθ' ημων, ο γαρ υιος αυτου ο μειζον πνευμα Πυθωνος εχεν, και ως ηλθομεν φοβηθεν το πνευμα εδιωξεν αυτον εις ετεραν πολιν. Τουτου χαρη ειλει καθ' ημων, αλλα μη αδυμησωμεν επι πασιν τοις επερχομενοις ημιν, οτε γαρ τας θλιψεις επηνεγκη ημιν, τοτε πισευσει αυτος και πας ο οικος αυτου, εις τον κηρυττομενον υφ' ημων. Ταυτα δε αυτου λαλουντος προς με, ερχεται επισολη παρα του υιου Μυρωνος, του τον πυθωνα εχοντος, περιεχουσα οιτως.

. . . mul-

habet, et dum introissemus in domum hanc, timuit spiritus immundus ne eum ejiceremus, et fugit, et transtulit illum in aliam regionem, et propter hanc causam Myron contra nos animo est infenso. Sed ne concidat animus tuus super malis venientibus, quæ inducit Myron super nos. Dum autem ferme hæc ad me loqueretur Johannes, supervenit epistola a filio Myronis directa in hunc modum.

T 2

CAPUT

Λαβόμενοι δε τον Ιωαννην και πληγας αυτω βαρειας και πολλας επιθεντες, δησαντες αυτον εσυραν εξω του τοπου, και αφηκαν ημιθανη αυτον κεισθαι. Απελθον ουν εκεινοι επιτελεσαι την μυσαραν αυτων εορτην. Ως ουν εισηλθον εν τω ιερω οι ιερεις κατα το εθος αυτοις μονως ωσε εκτελεσαι δαιμονικα μυσηρια και απογευσασθαι πρωτους των μιαιρων ειδωλοθυτων, ο Ιωαννης κειμενος επι της γης προσευξατο λεγων· ο θεος και πατηρ της ελπιδος ημων Ιησου Χριστου, ο επι του γενναιου Σαμψων τους μεγαλους οικους των αλλοφυλων καταβαλων, και νυν τον *ναον της ασωτειας κατασραφηναι ευδοκησον. Ετι δε Ιωαννου προσευχομενου, ιδου ο ναος εδαφισθη ολος εως θεμελιων, και απεληφθησαν οι δωδεκα ιερεις μονοι εν αυτω και απεθανον. Ο δε λαος, ιδοντες το παραδοξον θαυμα, παλιν προσεδραμον τω Ιωαννη, και εδιδασκοντο υπ' αυτου.

* Textus corrupte habet λαον pro ναον.

Ην

CAPUT XXXIX.

Violentas manus in eum injecerunt, et multis eum plagis impie ac crudeliter affecerunt: extruserunt eum de loco, et ligatum jacentem in terram dimiserunt, abieruntque in templum. Sciens autem Johannes illos et populum ad eorum nefandam consuetudinem inplen-

... multas ei plagas infixerunt et vinctum reliquere, tum in templum ingressi sunt. Sacerdotibus autem lex erat, ut primi ingrederentur, et esculenta gustarent, et ex iis aliqua tollerent; et sic universus congregaretur populus et faceret perversitatem illorum pollutam. Quum vero ingressi essent duodecim illi sacerdotes Dionysii, qui convocatur apud eos: quia dicis est, ingemuit Johannes adhuc vinctus et jacens super terram, et dixit: Domine Jesu Christe, Dionysii templum destruat. Et statim eversum fuit et interfecit duodecim illos sacerdotes templi.

Argu-

plendam introisse, flevit amare, et exclamavit ad dominum, dicens: Domine Jesu Christe, fili Dei vivi, ruat phanum Liberi patris: et statim phanum ruit, et interfecti duodecim sacerdotes illi. Cumque populus vidisset ruisse templum, et sacerdotes interiisse, timuerunt valde, et dixerunt ad invicem: vadamus ad Johannem, rogantes eum ut oret pro nobis, et ne irascatur contra nos, descendatque ignis de coelo precibus suis, et consumat nos. Et statim venerunt ad Johannem, et liberaverunt a vinculis, et rogabant eum. Et continuo Johannes surrexit, et coepit predicare populo.

CA-

Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, Νοητιανὸς ὀνομα αὐτῷ, καὶ τῇ γυναίκῃ αὐτοῦ ὀνομα Φορα, καὶ τούτῳ δύο υἱοὶ ὀνοματι τῷ μείζονι Ροξ, καὶ τῷ νεώτερῳ Πολυκαρπος. Ἐίχε δὲ ὁ Νοητιανὸς πείραν μαγικῆς κακοτεχνίας, καὶ βιβλία πολλὰ, ὑπὸ δαιμονῶν συντιθέμενα. Ὡς οὖν εἶδε τὸ ἱερόν δια τῆς ἐπικλήσεως Ἰωαννοῦ συμπεπτωκός, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἀποθανόντες, ἐλυπήθη σφοδρὰ καὶ θυμὸν δαιμονιώδη κατὰ Ἰωάννην ἀνελάβεν. Ὁ οὖν Ἰωάννης, ὡς εἶδε τὸν Νοητιανὸν ἐρχομένον πρὸς αὐτὸν, εἶπεν αὐτῷ· τί παραγεγονάσ ἐνταῦθα συμμυσάτων μὲ ἱερέων ἐκείνων; Ὁ δὲ Νοητιανὸς εἶπε τῷ Ἰωάννῃ· ἴδου πάντες ἀγαπῶμεν καὶ πειθόμεθα σου, καὶ οὐκ ἐγκαλοῦμεν ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τοῦ ἱεροῦ· πλην αἰτούμεθα σε, ὅπως τελείως πληροφορησῆς ἡμᾶς, ὅτι ἐστὶν εὐθότης ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ ζῶντα θεὸν καταγγέλλεις ἡμῖν. Ὁ δὲ Ἰωάννης λέγει αὐτῷ· καὶ τί θελεῖς ποιῆσω; Ὁ δὲ Νοητιανὸς·

CAPUT XL.

Nucianus Magus in excitandis a morte duodecim sacerdotibus se Apostolo preferens, excrucatur.

Erat autem in illa civitate homo quidam, nomine Nucianus, et nomen uxoris ejus Flora. Et duos habebat filios, quorum majoris natu

Ex Versione Copta.

Argumentum Capitis 40mi.

De Noetiano totaque ejus domo et de iis omnibus, quæ ipsi Johannes dixit quæque coram ipso fecit; itemque de iis omnibus quæ fecit Noetianus: hæc non secundum Deum ab ipso patrata sunt, sed in phantasia Dæmonis, qui hoc modo homines pervasos reddebat.

Quidam autem vir erat in civitate Merinusa, ejus nomen fuit Noetianus, et uxoris ejus nomen erat Phora. Is duos habebat filios; nomen minoris natu erat Polycarpus, et nomen majoris natu erat Lox. Noetianus magiæ artem habebat, multosque habebat libros a dæmone dispositos. Iste autem quum conspexisset Johannem pro templi destructione orasse, ac templum concidisse, ac duodecim sacerdotes eo casu occisos esse, ingenti tristitia affectus est, et diabolicam adversus Johannem concepit indignationem. Univerfus populus Johanni sese prosternebat, dicebant: ne forte nobis maledicat et igne comburamus. Surrexerunt et ad Johannem confluerent, et doctrina ab illo imbuebantur. Noetianus autem

natu nomen erat Polycarpus. Nucianus vero instructus erat multis malis artibus, et maleficiis multis imbutus: et multi necromantici libri erant apud eum in domo sua repositi. Venit ergo ad Johannem, ubi vidit templum collapsum, et illifos duodecim sacerdotes, et dixit

νος· ἵνα ἀναστήσῃ τοὺς δωδεκά ἱερεῖς τοὺς κατα-
 χωσθέντας ἐν τῷ ναῷ. Ὁ δὲ Ἰωάννης λέγει αὐ-
 τῷ· εἰ ἦσαν ἀξιοὶ ἀναστῆναι, οὐκ ἂν μοι οἱ δώ-
 δεκά ἐτελευτήσαν. Ὁ οὖν Νοητιανὸς εἶπε αὐτῷ·
 ἐγὼ μὲν δοῦναι περιπόων σοὶ ταῦτα φθεγγομαί
 πρὸς σέ· ἢ ἀναστήσον τοὺς τεθνηκότας καὶ πι-
 ψεύσω καὶ γὰρ τῷ ἐσαυρωμένῳ, ἢ εἶδεναι ἔχεις, ὅτι
 ἐμοὶ ἀνίσταντος αὐτοὺς ἐσχάτη τιμωρία ὑποβλη-
 θήσῃ, ὡς καταστροφῆς τοῦ κρατίσου ναοῦ. Λέ-
 γει αὐτῷ Ἰωάννης· μὴ πλανῶν Νοητιανέ, μα-
 ταιαῖς καὶ ψευδῶν ἐλπίσιν ἐπερειδόμενος. Τοῦ
 οὖν Ἰωάννου διδάσκοντος τὸν λαόν, ἀναχωρήσας
 Νοητιανὸς ἐν πολλῇ δυσμενείᾳ, παρελθὼν τὴν
 ἐρημωσίν τοῦ ἱεροῦ δι' ἐπικλήσεως δαιμονικῶν μα-
 γείων ἐποίησε παραστῆναι αὐτῷ δωδεκά δαίμονας
 ἐν μορφαῖς τῶν δωδεκά ἱερέων, καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
 δευτε ὀπίσω μου ὅπως ποιήσωμεν ἀποκτανθῆναι
 τὸν Ἰωάννην. Οἱ δὲ εἶπον· οὐ δύναμεθα ἐγγί-
 σαι

dixit ad Johannem: tunc omnes te diligent,
 si facias duodecim sacerdotes qui mortui sunt,
 resurgere. Respondit Johannes: si digni es-
 sent, ut a Deo sanctificarentur, nunquam in
 templo mortui essent. Nucianus dixit: et ego
 gloriam tuam imminuam, nam et ego eos
 suscitabo, et erit tibi supplicium, quia homi-
 nes

tem dixit Johanni: magister, ecce omnes te diligunt; universos sana, et corde rectus esto, et duodecim illos sacerdotes, qui in templi everfione obierunt, refuscita. Dixit vero illi Johannes: si digni omnino forent, nequaquam in templi everfione mortui essent. Noetianus autem dixit Johanni: ego facio hæc et gloriam tibi do; cæterum dico tibi, aut fuscita sacerdotes, et credam in illum qui crucifixus est; aut illos refuscitabo ego, et tuus ex hac vita exitus cum malo supplicio continget. Atque his dictis abiit Noetianus, et usque ad templi maceriam venit, ac per suam jussionem effecit, duodecim sacerdotes surgere in dæmonibus, qui assumpserant formam sacerdotum. Et dixit illis: venite ac pone me sequimini, ut Johannem male perdam. Dæmones autem dixerunt Noetiano: minime possumus prope accedere

re

nes vita eorum spoliasti; alioquin si fuscitaveris eos, credam in crucifixum, quem tu prædicas. Et his dictis discessit Nucianus, et ruinas templi circuiens, arte dæmonica fecit stare ante se duodecim dæmones in similitudinem duodecim sacerdotum. Et dixit ad eos: venite post me et faciam vos Johannem interficere. Responderunt dæmones, non possumus in loco ullo habitare, ubi steterit pes

ejus;

σαι αυτω, αλλ' ιδου ημεις σηκωμεν ενθαδε· απ-
 ελθων ουν φερε τον λαον, και ιδοντες ημας πει-
 οθησονται, και απελθοντες λιθασωσι τον Ιω-
 αννην και αποθανειται. Εγνω ουν ο Ιωαννης
 τω πνευματι, και ειπε μοι ηρικα παραγενηται
 Νοητιανος ενθαυθα (*lege ενθαδε*) συ πορευθητι
 δι' ετερας οδου οπισθεν της πτωσεως του ναου,
 και ευρησεις εκει ισαμενους δωδεκα τινας εν μορ-
 φαις των ιερεων, και ειπε αυτοις· λεγει ο του
 Χριστου αποστολος Ιωαννης, αφαντωθητε εκ της
 νησου ταυτης εν τοποις ανδρσι. Ετι λαλουν-
 τος κατ' ιδιαν προς με του Ιωαννου, ιδου ηλθεν
 ο Νοητιανος κραζων και λεγων· ανδρες αδελφοι,
 μεχρι τινος ακουετε των διεστραμμενων λογων του
 απατεονος τουτου; ιδου γαρ εγω τους ιερεας ανε-
 ψησα ους ουτος ειπεν αναξιους του ζην, μελλω δε
 και το ιερον ανεγειρειν εαν τουτον θανατωσητε,
 Ελθοντες ουν παντες παρεκτος του πλανου,
 οψεσθε

ejus; sed ecce stabimus hic, tu vero adduc
 populum in hunc locum, ut ipsi nos videant
 suscitatos, et ita credant et vadant et lapident
 Johannem. Consentiens his verbis Nucianus,
 venit ad Johannem, et circumstante turba ex-
 clamare coepit voce magna: o viri, ut quid
 seducti estis per homines hos, et eorum ludi-
 fica-

Ex Versione Copta.

re ad locum, in quo Johannes est; sed ecce huc confestim: vade, et populum ad hunc locum adducito, et videbit nos, et credet nos sacerdotes; et veniet festinanter et lapidabit Johannem, et in suo ex hac vita exitu erit condemnatus. Immundorum spirituum verbo persuasus fuit Noetianus, atque ad Johannem profectus est cum multitudine quem invenit; ex exclamavit magna voce: viri fratres, vos magno errore erratis ab hoc homine seductore decepti, qui verba seductoris dicit, et dicit verba inutilia. Jam vero verba vos audistis, quibus ipsum allocutus sum, cum dixi: aut sacerdotes resuscita, et credam in illum, qui crucifixus est; aut ego illos resuscitabo, et tu damnatus eris in tuo exitu ex hac vita. Et dixerunt: non est vita dignus. Ecce autem ego abii, eosque resuscitavi et aliud etiam templum

ficamenta; vobis loquuntur inepta verba, et nihil facere possunt? Nam et ego conveniens Johannem, dixi illi: suscita mortuos, et ego credam in eum, quem tu prædicas crucifixum; alioquin si illos suscitavero, tu male peribis, quia indignos perire fecisti. Respondit autem mihi: quia non sunt resurrectione digni et vita. Et ecce ego suscitavi eos, et vobis videntibus incolume insuper restituum templum.

οψεσθε ερωμενους τους ανδρας. Οι δε οχλοι
 ακουσαντες περι της εγερσεως των ιερεων, ηκο-
 λουθησαν τω Νοητιανω και απερχομενοι εδιδα-
 σκοντο παρ' αυτου το πως τον Ιωαννην ολεσωσιν.
 Ελθοντες ρουν επι τον τοπον ενθα ενομιζον ευρι-
 σκειν τους λεγομενους ιερεις, και μηδενα ευρον-
 τες, εξεσησαν. Πορευθεισ γαρ εγω κατα την
 εντολην του αποσολου, επετιμησα αυτους και
 αφαντους'εποιησα. Ο ουν Νοητιανος κατεδαπα-
 νατο εαυτω μυριας επικλησει προσκαλουμενος
 αυτους. Πολλας ουν ωρας ο οχλος προσκαρτε-
 ρησας εν τω τοπω, ηρξαντο παντες σκληρως τω
 Νοη-

plum. Nunc autem vos omnes me seqvimi-
 ni, ut vivos videatis, et postea Johannes ma-
 gus male pereat: et nolo ut ipse, neqve disci-
 pulus ejus illuc veniant, sed maneant in loco
 isto. Cum turba a Nuciano hæc verba audis-
 set, qvod sacerdotes suscitati essent, relicto
 Johanne secuta est Nucianum. Et cogitabant
 turbae qvomodo nos male perderent. Sed Jo-
 hannes et ego sine turba venimus ad ruïnã
 templi. Sed ubi daemones Johannem vide-
 runt, priusqvam appropinqvarem, subito
 evanuerunt et disparuerunt ab oculis nostris.
 Nos autem abscondimus nos in qvadam scro-
 be

plum fascitabo. Venite ergo nunc et sequimini me, et illos videbitis ac supplicium ei infligite, illud vero tantum cavere, ut ipse illiusque discipulus maneant hoc in loco. Quum autem audivissent, quæ de sacerdotibus dixerat Noetianus, eundem secuti sunt, ut viderent, quomodo Johannem perderent. Johannes me secum assumpsit, et per aliam viam perreximus ac illos præveniendò pervenimus ad everisionem templi. Cumque duodecim illi dæmones conspexissent Johannem, priusquam ad illos prope accederet, facti sunt non adparentes illo loco. Ipsi autem nosmet ipsos in spelunca ante templum, quod collapsum fuerat, occultavimus. Cum vero ad desolatum illud templum Noetianus quoque una cum ingenti multitudine venisset, inclamavit dæmones, ut eos vocaret, dicens, illos esse sacerdotes. Sed nulla audita est vox, neque responsio. Et desolatum erat cor illorum ob frustratam expectationem visionis dæmonum,

be juxta ruinam templi. Et cum venisset Nucianus, universa comitante turba, juxta demolitum templum coepit magicis execrationibus vocare dæmones, illos quos dicebat esse sacerdotes, et non respondebant ei, neque se manifestabant, ut fecerant prius. Et cum tota dies illa à mane ad decimam horam consumme-

Νοητιανῶ ἐπιφερεσθαι καὶ λεγειν· ὅτι πλανος
 ὑπαρχων ἐφάντασας ἡμᾶς καὶ ἀπεσησας ἀπο
 ζωτικῆς διδασκαλίας· καὶ νυν ποιοῖς ὀφθαλμοῖς
 ἐπισρεψωμεν πρὸς αὐτον μετὰ το σ' αὐτην διδά-
 χην καταλιπόντες αὐτον καὶ σοὶ πεισθεντες τῶ
 ἀπατεωνι. Ἐτεροὶ δὲ ἐζητήσαν αὐτον λεγοντες·
 ὃν τροπὸν ἐπονερευσατο ποιῆσαι τῶ διδασκαλῶ,
 οὕτως καὶ ἡμεῖς ποιήσωμεν αὐτῶ. Ἄλλοι δὲ δι-
 ἐκώλυσαν αὐτον λεγοντες· ὅτι οὐ δεῖ χωρὶς γνω-
 μῆς τοῦ ἀποσολοῦ τι προπετες πράξαι. Ἐλθόν-
 τες οὖν πρὸς Ἰωαννῆν εἶπον αὐτῶ· διδασκαλε δε-
 ομεθα τῆς σῆς ἀγαθοτήτος μακροθύμησαι ἐπὶ
 τοῖς σοῖς τεκνοῖς, ἐφ' οἷς ἀνοήτως τὴν πηγὴν τῆς
 γλυκυτήτος καταλειψαντες ἐπορευθημεν ὀπίσω
 χολῆς καὶ πικρίας· ἰδοὺ οὖν ὁ πλανος ὁ κατ'
 ἡμῶν

sumeretur, et nihil suis invocationibus profi-
 ceret Nucianus, iratus populus voluit Nucia-
 num occidere, dicens: maligne, cur fecisti nos
 nostrum magistrum et bonum instructorem
 relinquere, ut crederemus tuis verbis fallen-
 tibus? Et quidam voluerunt impetum in eum
 facere; sed alii inhibuerunt dicentes: non in-
 terficiamus eum, sed ducamus eum ad Jo-
 hannem, et quidquid præceperit faciendum,
 illud sine mora sit exsequendum. Tunc Jo-
 hannes

Ex Versione Copta.

monum, et permanferunt in illo loco a quarta hora usque ad decimam. Mihi Johannes dixit: fili mi Prochore, surge et ad eum locum in quo primum eramus, revertamur, illuc enim venit multitudo. Et furreximus, atque illuc ubi eramus, venimus. Turbae autem aduersus Noetianum infurrexere, atque his illum verbis exprobrarunt: tu spem nostram frustratus es, glorians de nobis et abduxisti nos a magistro nostro Johanne iusto. Manus autem in eum injicere querebant, inqvientes: nos te interficiemus, et sicut tu in magistrum nostrum tam maligne te gessisti, ita etiam faciemus tibi. Quidam vero ex illis dixerunt: illum non occidamus, sed illuc ipsum ducamus ubi est Johannes, et juxta hujus sententiam iudicium de illo feramus. Noetianum ergo ceperunt et ad Johannem duxere, quem sic allocuti sunt: magister! hunc invenimus bonam rectamque viam corrumpentem, quem tu nos docuisti, et te insuper
 quæsi-

hannes dixit mihi: fili Prochore, revertamur in locum unde turba dimota est. Surreximus ergo et venimus in illum locum. Et venit turba et adduxerunt Nucianum coram Johanne, dicentes: magister, hunc probavimus mendacem, et viam veritatis volentem subvertere, et volumus eum interficere sicut et te
 inter-

ἡμῶν αἰθίος γεγονώς, ὁ καὶ σε ἐπεβουλευσας εἰς θάνατον, το σὺν παρισάμενον σοὶ πράξωμεν ἐν αὐτῷ, ἐνοχὸς γὰρ θάνατον ἐστίν. Ὁ δὲ Ἰωάννης εἶπεν αὐτοῖς· τέκνα ἀφετε τὴν σκοτίαν, εἰς τὸ σκοτὸς ὄντες πορευέσθε εἰς τὸ φῶς, καὶ σκοτία οὐ μὴ φθάσῃ ὑμᾶς, ὅτι ἡ ἀληθεῖα τοῦ Χριστοῦ ἐστὶν ἐν ὑμῖν. Καὶ οὐκ ἀφῆκεν αὐτοὺς θανατώσαι τὸν Νοητιανόν. Παρεκαλοῦν οὖν οἱ πλείονες τοῦ λαοῦ τὸν Ἰωάννην, ὅπως ἀξιώθωσι τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Χριστοῦ· ὁ δὲ ἀπελυσεν αὐτοὺς εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν, ὅτι ἔσπερα ἦν. Τῇ οὖν ἐπαυρίῳ συνεχθήσαν πρὸς αὐτὸν σχῆδον οἱ πάντες ἀξιούντες φωτισθῆναι. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐπενεύσε καὶ μυσταγωγῆσας αὐτοὺς καταγαγὼν ἐν τῷ ποταμῷ ἐβαπτίσεν· ἦσαν δὲ οἱ φωτισθέντες ἄνδρες διακοσίοι εἰκοσί. Ὁ οὖν Νοητιανὸς οὐκ ἐληξέ τῆς κακουργίας, ἀλλ' ἐπεχειρεῖ διὰ πλείονων ἐκκοψαί των πισευόντων τὴν προθυμίαν. Γινούσ δὲ Ἰωάννης, εἶπε· κυριε Ἰησοῦ Χριστε, ὁ
ἐπί

interficere moliebatur; et nunc eum ad te adducimus, ut secundum sententiam tuam illum perdamus. Respondit autem Johannes, finite tenebras abire in tenebras; vos autem permanetis in veritatis luce, ne vos tenebrae apprehendant, et vere salvi eritis: et non permittit

quæſiuit occidere, ut nos diſpergeremur. Nobis igitur præcipe, et illum interficiemus ſicut ille voluit te interficere. Dixit eis Johannes: filii mei, finite tenebras abire in tenebras, vos vero eſtis filii lucis, et tenebræ vos non comprehendent, quia veritas Chriſti habitat in vobis. Et non permisit illis Johannes interficere Noetianum. Multi autem ex iis, qui erant in illo loco, rogaverunt Johannem: dum ab eo docebantur, dicentes: perimus a te, o Pater noſter, ut Chriſti ſigillum nobis des. Dixit eis Johannes: ſeqvimini me, in flumen deſcendite, et ibi vos baptizabo. Et cunctos deorſum ad aquam deduxit, eiſque doctrinam prædicavit, ut eos baptizaret. Per magiæ artem igitur aquam in ſangvinem vertit Noetianus; id univerſi viderunt et mirati ſunt. Dixit
vero

miſit eos interficere Nucianum. Tunc pluriſimi de turba rogabant Apoſtolum, ut baptizaret eos? Quibus dixit: ſeqvimini me uſque ad flumen, et illic vos baptizabo. Docuit autem eos quomodo credere deberent in Patrem et filium et ſpiritum ſanctum, et eos perduxit ad flumen. Fecerat autem Nucianus malefica arte, ut tota aqua ſangvinolenta videretur; et expaverunt omnes. Et beatus Apoſtolus oravit ad dominum, dicens: domi-

U

ne

ἐπὶ Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου τοὺς ἐπ' αὐτὸν πα-
ραγενομένους παταξὰς ἀορασίας, παταξὸν τοῦ
Νοητιανὸν πηρώσει τῶν τοῦ σώματος ὀφθαλ-
μῶν, ὅπως ἀναβλεψῆ πρός σε τοὺς τῆς ψυχῆς
ὀφθαλμοὺς

ne Jesu Christi, filii dei vivi, qui splendidas
naturas et omne genus animantium posuisti
in usum homini, restitue aqyam fluminis
hujus

Ex Versione Copta.

vero Johannes: domine mi Jesu Christe, fili Dei,
qui naturam mundam homini reposuit, restitue hanc-
ce aquam, et effice ut ad illam concussionem veniet,
quæ a te ei data fuit; et percutite Noetianum

hujus in naturam et conditionem, quæ a te
ab initio data est ei, et cæcitate percutite Nu-
cianum, ut qui alios fallere satagit, ne in do-
mum quidem suam norit regredi

